

Egyre több felháborító és megrendítő történetet olvasunk nevelőintézetben élő gyermekek megerőszakolásáról, bántalmazásáról, kisgyermekkel szembeni embertelen bánásmódról - akár saját szüleik kezei között, saját otthonukban. Harminc éve vagyok büntetőjogász, s főleg az erőszakos bűncselekményeket kutattam, és kutatom. Nem lehet nem észrevenni: szinte kivétel nélkül olyanok bánnak embertelenül az embertársaikkal, akik gyerekként, kamaszként maguk is szörnyű kegyetlenségeket szenvedtek el, és soha életükben nem érezték, mit jelent emberi méltósággal rendelkező személyként élni. Az egész társadalom érdeke, hogy ez a generációról generációra átadott embertelenség egy ponton megszakadjon. Érdekünk, hogy a bűnelkövetők megtanuljanak emberként érezni és élni, s ne kövessenek el újabb bűncselekményt. Ebben óriási szerepe van az igazságos, tisztességes büntetőeljárásnak és a börtönnek, s természetesen az ezen intézményekben dolgozó szakembereknek. "Azért szeretem a hivatásomat, mert nehéz helyzetben lévő embereknek segíthetek az életük újrakezdésében..." - mondta egy büntetés-végrehajtási szakember, akit idéztem az Európai Parlament plenáris ülésén, az európai börtönökről szóló vita kapcsán. Töredelmes beismerő vallomást teszek: mi büntetőjogászok "feltalálhatjuk" a legkorszerűbb, legkülönlegesebb büntetés-végrehajtási elméleteket és gyakorlatokat, a leghatékonyabb a visszaesés megelőzése szempontjából a börtönben történő megtérés, a börtönlelkészek segítségével Isten felé fordulás, a hit megismerése, megélése. (A szokásos egyperces felszólalási időbe ez már nem fért bele - pedig alighanem ez a legfontosabb "tudomány" a büntetés-végrehajtással és annak valódi céljával, a bűnmegelőzéssel kapcsolatban.)

Szeretettel:
Morvai Krisztina